

Веселият подскоклив аз ме събуди:

- Хайде! Ставай да живееш! – пищеше с пресипнало сънено гласче.

Откакто се появиха в живота ми, се чувствах някак си другояче. Човек не може да се почувства сам, освен ако доминиращият аз не излезе меланхолик. Да, защото човек не може да бъде само сангвиник, само меланхолик или само не знам си какво там (никога не можах да запомня тези характери!). Характерът му до голяма степен зависи от азовете. Който аз е на дневен ред, той най-вече диктува положението. Ако е меланхолик – и ти си такъв, ако е друг – ти си с неговия характер. На ден ти се пада да сменяш по няколко пъти настроението си, защото азовете изскачат един след друг, боричкат се, надделяват един над друг, докато най-накрая не бъдат усмирени от началника си или от войводата си – както искате, така ги наричайте тези главни азове. Ето и от какво зависи главната линия в характера на всеки от вас. Най-често азовете ви могат да бъдат сходни с тези на вашите родители, което означава, че напълно са зависими в произхода си от родителските ви ДНК. В тях е програмата на всеки аз. Някои от азовете се оказват твърде жизнеспособни, а други, след усилено странично въздействие, което някои се опитват, и то доста успешно, да наричат възпитание, изчезват, и аз не знам къде. А може би и самите азове биват превъзпитавани? Все още не съм ги изследвал и затова не мога да кажа.

Но мога да ви кажа, че в самото начало, след откриването на собствените си азове, всеки от вас ще бъде объркан до известна степен; някои в този момент могат да бъдат шокирани, особено, ако азовете са много буйни. Чувства се нещо като замайване, човек не знае какво да прави.

Ако е в стая и няма други хора, то тогава безделието и безцелното блуждаене стават обикновено състояние. Дори не е изключено в такава ситуация вие да не сте усетили съществуването на азове си, макар че те вече се проявяват. Хаосът на техните мнения и разбирания, неуравновесеността на поведението им – това характеризира новооткритите азове. Който успее да ги обуздае, да ги подчини на себе си, дори не на главния им аз, а именно на себе си, то той владее вече положението в своето миниобщество.

Но ако някой от вас стане абсолютен диктатор над своите азове и не се вслушва в истините, които казват, ако се ръководи изцяло от някакъв външен антиазов модел, то значи той прокарва ужасен геноцид спрямо собствените си азове, направо – унищожава техния микронарод. Естествено, това е страшно трудно, но и за тази работа се грижат много антиазови организации. Религиите са точно израз на политиката на една такава универсална институция. Цялата свръхмакроличност – човечеството – не може все още да се отърси от антиазовите втъпявания, внушения и какво ли не щете още, наслоявани през хилядолетията. Така наречената “душа” беше, а и някои все още я считат, като същност на човека. Други механически възприемат това становище и по този начин несъзнателно потискат плахите си азове.

Азове също са материални, но не видимо осезаеми, никой не може да ги пипне. Не искам да ви заблуждавам – азове са изключително висша форма на съществуване на материята, може би те са градивните единици на разума. Всеки ги възприема и чувства по своему, абсолютно (или “съвършено”, ако искате) субективно. А същевременно, азове съществуват, независимо от нашето желание или нежелание. Те са като истината.

С такива мисли вървах по булеварда към дома на Юрай.

Той ме посрещна с приветливата си усмивка.

Сега забелязах, че и той, като Сритя, е типичен южняк. Но с външно доста въздържан темперамент.

Сритя и децата бяха излезли.

Можехме спокойно да разговаряме, както и предишния път. Първият ми аз е отегчен. Вторият също. Говоря за познатите ми, разбира се. Третият – знаете какво вика. Четвъртият го поддържа със сентенцията за суетата. Петият и шестият са на моя страна. Те все пак са суетни. Особено този, подскокливия. Свят ми се завива! Слава богу, че седмият вдвоява ред.

На възклицанията ми не обръщайте внимание. Например, последното ми – то си е чисто и просто устойчиво словосъчетание, изпразнено от първоначалния си смисъл.

В самото начало споменах на Юрай за появата на азовете. Той въобще не се учуди. Каза ми, че работел върху този проблем.

Но аз на свой ред пък се учудих. Не очаквах!

- Могат да ме обвиняват в каквото си искат. Това си е тяхна работа - Юрай беше в добро настроение. Може би то винаги беше такава, не знам.

- И заради откритието на азовете ли те намразиха?

- Трудно е да се каже. Всички ме обвиниха за това, но по различен на чин. Едни твърдяха, че съм идеалист, други - че съм вулгарен материалист, трети направо заявиха, че съм анархист.

- Какви им бяха аргументите?

- Всякакви, но подчинени на ориенталската логика.

- Тоест?

- Някой искаше да се отърве от мен. И успя да ме изолира, разбира се.

- По какъв начин?

- Дадоха ми народна пенсия, за да млъкна.

- А ти?

- Заради децата я приех.
- А Сритя?
- Тя мисли кат мен в този случай.
- Не е съгласна, така ли?
- Да. Затова се и отказах след време. Върнах всичко получено.

- А сега?
- Работя.
- Да, знам, но какво стана с азовете?
- Водят се спорове. Нападат ме. Но някои вече започнаха да се съгласяват с мен.

Разбрах от Юрай, че главната причина за споровете е самият термин. Понятието, означавано с него, бивало видеоматериализирано, както се изрази Юрай. Значи, противниците му се проявявали като вулгарни материалисти. Те твърдели, че Юрай искал да възвърне идолопоклонничеството, само че в по-модерна форма, като замени фигурките от слонова кост и дърво с измислени фигуroidи, помещаващи се в мозъка. Дори някои започнали да злоупотребяват, като основавали “азови секти”. Те се проявили на дело като продължители на исихазма. Юрай трябвало да води постоянно борба с изопачителите на теорията за азовете. Още по-трудно станало това, когато започнали да използват азовете за рекламни цели. Въобще, всичко предизвикало сензационен взрив. Юрай бил канен от телевизионни и радио-компани да изнася рекламни лекции за азовете, журналистите го преследвали навсякъде. Старите му приятели напълно го изоставили. Някои от тях му заявили направо, че го смятат за откачил. Започнали да излизат брошури със заглавия като: “Аз и азовете”, “Аз или азовете”, “Наркомания и азове”, “Психическо равновесие и азове”, “Секс и азове”, “Полови разстройства и азове”, “Секс и азове” и още какво ли не щете. Дори местната телевизия изготвила набързо многосериен мултфилм, наречен “Азо-

вата колония”, в който се разказвало за приключенията на много азове в мозъка на някакъв луд. Явно имали пред вид Юрай. Но азовият бум бил кратък. Скоро бил изместен от UFO или НЛО. Тогава Юрай си отдъхнал. След казармата и войната, това било следващото голямо изпитание за него. Издържал и този път. Едно го учудило, че военните въобще не се появили в дискусиите за азове. Той отдавна бил в конфликт с тях, а те не използвали удобния случай, за да сразят противника си. Но това не било случайно. Когато шумът около азове утихнал, военните на няколко пъти се опитали да изнудят Юрай да работи за тях. Взимали го за пас, с него разговаряли разни цивилни, един от които му намекнал за съществуването на военен научноизследователски институт, който се занимавал вече с този въпрос. Военните не искали да се откажат и от това оръжие. Защото владеят ли азове, тогава няма да бъде нужно да се използва друго оръжие. Но сметките на униформените били криви. Те не се съобразявали с това, че до тайните на висшата материя не се достига толкова лесно. А и мнозинството от азове са придобили естествения рефлекс, който ги предпазва от всякакви груби намеси отвън. Благодарение на това, човечеството е останало живо през хилядолетията. А военните се опитали да вникнат в най-съкровената природна тайна, за да я подчинят.

Юрай ми каза, че докато огромната част от хората на Земята не са се отърсили от антиазовите си предразсъдъци, то обединението на азове е невъзможно. Дори повече от невъзможно. На сегашния етап от човешкото развитие то е абсурдно. Юрай мисли, че затова и хората все още изключително и изключително трудно се свързват чрез телепатия. Според него, телепатията е независимо равноправно общуване на азовите миниобщества помежду си. Първата стъпка към разумно овладяване на азове е коренната демократизация на човешкото мислене. По на-

силствен път това е невъзможно. Това означава, че военните никога няма да успеят да овладеят това свръхмогъщо природно оръжие. Разумната материя достига велик израз в качествено новото съзнание, което е плод на нейни немутирани форми, т.е. антиазовото съзнание е абнормално състояние на тази висша материя.

А дали един аз може да бъде съвсем ясно различен от друг? Когато ми отговори на този въпрос, Юрай ми изясни много неща, несхванати дотогава от мен.

Азовете не трябвало да се разглеждат толкова примитивно. Именно такова опростенчество довело до заблуди сегашните му теоретични противници. Азовете може би са основни градивни единици на най-висшия вид на съществуване на материята, познат на нас – разума. А, според Юрай, те може би са и зачатък на още по-висша материя – обединения космически разум. От един истински съвременен и прогресивен мислещ човек те могат да бъдат възприети чрез най-висша материална абстракция, а не чрез вътрешни гласове, както това може да се случи при по-неразвити в абстрактното мислене личности. Такъв бях и аз на онзи етап от срещата ми с азовете, но може би моето възприятие щеше да се промени. Нали знаете – децата възприемат всичко конкретно, образно. А не винаги и самите младежи са израдли до абсолютно абстрактно мислещи личности.

Откритието на същността на азовете е още една стъпка в развитието на човешкото съзнание. Бъдещето на вселената е във висшата и все по-висша форма на съществуване на материята, а именно – прогресивното ѝ движение, т.е. развитието ѝ е едно от основните ѝ екзистенциални състояния или състояния на съществуване, ако щете.

Без съмнение, развитието на нашето мислене, съзнание, познание, въобще – напредъкът на нашия разум, е всъщност израз на самата еволюция на материята.

Юрай ми каза:

- Връщания назад са допустими, но и временни. Всеки, обзет от антиазови настроения, не може никога да осъзнае колко безсмислени и напразни са усилията му да върне развитието на материята. Един такъв нещастник работи за собствената си гибел. Знаеш ли, открих, че благородните метали имат антиазово действие. Именно тяхната употреба е забавила разумната еволюция на човечеството. Ако бъдат унищожени запасите от такива метали, чрез превръщането им в полезна енергия, до голяма степен ще се осъществи по-свободно общуване с азовете. Това е второто главно условие след демократизацията на мисленето. Има и още няколко съществени условия. Те произлизат от първите две. Всъщност, цялата коренна демократизация на мисленето на човечеството и на всички последствия от нея, е нещо реално, нещо закономерно. Направо – неизбежно. В този процес азовете няма да стоят настрана. Тези, които твърдят, че всичко под слънцето е старо, не се съобразяват с това, че човечеството е живяло сравнително кратко за размерите на Вселената. То е живяло един миг и животът му е една част от незначителна единица време, равна на едно върху безкрайност, една незнайна реакция в част от неутриното за безкрайно пъти по-малко време. Не миг, а нещо, което нашето съзнание не може все още да побере. Значи, новите неща ще бъдат толкова, че най-големият оптимист в това отношение очаква невъобразимо малко в сравнение с бъдещия им реален брой. Нищо в тази вселена не зависи от скептиците.

- Юрай, а как да ти помогна?

- Като напишеш тази книга, която си замислил и не изопачиш нито един от фактите. Дори и пристрастно да си на моя страна, е по-добре, отколкото хладно и псевдобезпристрастно да ме цитираш.